

[Ole Bjørn Kraft.]

de, det er gaaet ud over, lide saa og saa længe, før de faar deres Ret.

Den højtærede Udenrigsminister gav os jo en meget udførlig Skildring af alle de Spørgsmaal, der knytter sig til den nuværende Tilstand i Sydslesvig. Jeg var selv stærkt inde derpaa i Gaar, da jeg fremdrog en Række Eksempler paa den aabenlyse Forfølgelse, som de, der slutter sig til den slesvigske Bevægelse, er udsat for. Og jeg var glad for, at den Redegørelse, som den højtærede Udenrigsminister her gav, trak disse Streger meget stærkt op og viste os, at under Kiel-Regeringen er der ikke den Frihed og det Demokrati i Sydslesvig, som vi dog vel alle maa haabe skulde herske der.

Og her vil jeg gerne sige stilfærdigt, men bestemt til det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, at det er jo meget smukt, naar det ærede Medlem citerer Goethe for os og vender sig med en aabenbart oprigtig Harmen imod Landsmænd, der har en anden Opfattelse end han i dette Spørgsmaal, og søger at vejlede dem med Hensyn til, hvordan det rette Fædrelandssind er. Det kan jo til sin Tid være udmærket, men jeg vilde have glædet mig mere over den smukke oratoriske Form, det ærede Medlem holdt sin Tale i, hvis han havde anvendt den til at fremsætte Udtalelser som Leder af det danske Socialdemokrati fra denne Talerstol til Beskyttelse for dem, der i Øjeblikket lever under vanskelige Kaar i Sydslesvig. (Hans Hedtoft: Jeg sagde jo netop det, ærede Medlem!). Det ærede Medlem kom med en enkelt Bemærkning derom, en ret reserveret Bemærkning. Jeg tror, det havde gjort et Indtryk maaske ogsaa paa den socialdemokratiske Regering i Kiel, hvis det danske Socialdemokratis Fører klart, myndigt og stærkt havde peget paa de Eksempler, som foreligger paa aabenlys Forfølgelse af dansksindede Embedsmænd, paa Iværksættelse af Spionage over for dem, paa Standsning af Skolearbejde, paa Tilside-sættelser paa saa at sige efterhaanden alle mulige Omraader, samtidig med at man søger paa enhver Vis at styrke Flygtningenes Stilling dernede. Jeg tror, at en saadan Udtalelse fra det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft havde kunnet gøre en stor Virkning, og det er min Opfattelse, at det var mere paakrævet at fremsætte en Udtalelse af denne Art, fordi Sandheden, ærede Medlem, jo er den, at de Folk dernede har ingen andre Steder at vende sig hen end til os — saa kan vi ved en anden Lejlighed belære hinanden indbyrdes om, hvad Fædrelandssind er.

Et meget interessant Afsnit i den højtærede Udenrigsministers Tale var Skildringen af, hvorvidt man kunde skabe Garantier for Mindretalsrettighederne. Jeg er naturligvis enig med den højtærede Udenrigsminister, naar han siger, at vi selvfølgelig ikke kan opgave Kampen for Sikring af Mindretalsrettighederne, fordi Stormagterne er derimod. Det er klart, vi maa fortsætte. Men alligevel er det af stor Betydning, om vi kan have noget Haab om at naa et virkeligt Resultat i dette Arbejde, hvilke Udsigter der er derfor. Thi med de Erfaringer, jeg just har talt om, er det jo et uhyre centralt Problem for hele den Befolkning dernede, at disse Mindretalsrettigheder, disse kulturelle og politiske Frihedsgoder bliver sikret.

Den højtærede Udenrigsminister nævnte en Række Eksempler, men ingen af dem giver os jo meget Haab. Den højtærede Udenrigsminister nævnte Aftalen mellem Italien og Tyrol. Den er ikke garanteret fra nogen Side, saaledes som vi ønsker det, og det er ikke en international Overenskomst, men — saa vidt jeg har forstaaet det — en bilateral, og vi vil jo altid være ængstelige ved at træffe Aftaler af en saadan Art med Tyskland. Der er ingen Antydning af internationale Garantier deri, intet Kontrolorgan af den Karakter, vi haaber at faa etableret.

Derefter nævnte Udenrigsministeren Bestemmelserne i de nye Fredstraktater. De er ogsaa udmærkede, og det er godt, at de Retningslinier, som er normgivende i De Forenede Nationers Pakt, ogsaa bliver nedfældet i Fredstraktaterne. Men heller ikke her er der nogen som helst international Garanti — ja, det ligger jo endda saadan, at da Spørgsmaalet om at skabe en Garanti for disse Udtalelser om Mindretalenes Rettigheder blev rejst paa Konferencen i Paris i 1946, saa vidt jeg erindrer af Australien, idet Australien sagde: det er meget godt, at man nedfælder disse smukke Sætninger i Fredstraktaterne, men skal vi ikke skabe et Organ, der kan sørge for, at de bliver haandhævet, og beskytte Mindretallene — da gik alle Stormagterne: England, De forenede Stater og Rusland derimod. Og det er dog noget i den Retning, vi stræber efter, ikke blot at have en smuk Sætning, som man maaske ogsaa kan faa ind i en tysk Traktat — for vi har jo af vore Erfaringer maattet lære, at det ikke er tilstrækkeligt med de smukke Sætninger i Traktaterne; der maa ogsaa helst skabes Garantier.

Selvfølgelig skal vi blive ved at arbejde af al vor Evne for at faa vore Synspunkter